

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKLEAP

Juniusi virágcsokor

1936. JUNIUS
10.

Az Uj Cimborá turdai országos gyermekrajzkiállítására
készítette Zecha Ibolya VII. el. o. t. Turda.

IV. ÉVFOLYAM
17. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

APRÓSÁGOK TARKASÁGOK

Toborzó.

A toborzó verseny eredménye úgy látszik, fellelkesítette kis cimboráinkat — most azok is részt akarnak venni a versenyen, akik eddig elhanyagolták azt. De az ügyes, régi toborzók sem pihennek a szerzett babérokon, hanem tovább serénykednek, buzgólkodnak. Ime a legújabb toborzók: Biró Kató Satu-Mare, szerezte Kovács Ilonkát és Sanyit. Hegedűs Évi Csendes Ivánkat Satu-Mare, Balogh Évi, Kató és Ildikó Eremieni Krizer Janit, Dezsőt és Szabó Károlyt és Gizellát Eremieni.

A toborzásért dicsérő elismerésünket küldjük. De köszönetünket fejezzük ki György Gézáé úrasszonynak Turches is, aki Dobránszky Irénkét nyerte meg előfizetőnek.

Július elsejével kitűzzük a szünidei toborzó versenyt — ezen is részt vehet mindenki — és a versenyre a mostani kis toborzókat is bevesszük.

AZ ÚJ CIMBORA HIREI

Közeledik az év vége. Az iskolákban mindenütt nagy élénkség uralkodik. Szavalóversenyek, kirándulások, tornavizsgák, rajz- és kézimunka kiállítások egymást érik.

Braşovban a ref. elemi iskolás kis cimboráink május 6-án tartották nagy szavaló-versenyüket, amelyet a szerkesztő néni is végighallgatott. Rendkívül ügyesen szavalt a kis Égető Géza, Incze Gábor, de Henter Béla, Bartha Sándor, Lőrincz László, Szabó Klári és a többi gyermekek is jól szavaltak. Sokan kaptak közülük jutalmat.

Az Operaház táncvizsgájára külön meghívót kapott az Új Cimborá. Kis cimboráink közül Stroe Magdus, Blau Baba, Pivars Ilonka, Goldstein Kató vizsgáltak sikerrel. Különösen bájos volt a fehér ballet, fehér pille (Simon Ilonka) és halálfejes pille (Moravszky Tusu) táncaival. A fehér balletben még a következők táncoltak: Burg Magda, Dorobanţiu Ica, Csonka Alma, Rimóczy Viola, Kabdebó Tutu, Gaidor Baba, Keresztessy Klári. A vizsgán voltak spanyol, olasz, orosz-keringő és baba táncok. A néző közönség nagy figyelemmel és érdeklődéssel nézte végig az apróságok táncvizsgáit s a sikerült táncdarabokat sok-sok tapssal jutalmazta.

Clujon a rom. kath. főgimn. tornavizsgája borus időben kezdődött, de később kitisztult az idő, a szépszámú közönség a legérdekesebb tornamutatványokban s atlétikai gyakorlatokban gyönyörködhetett. Cimboráink közül nem egy kitüntetést kapott.

Ugyanezen a napon tartotta a cluji *ref. kollegium* is szép és érdekes tornabemutatóját, amelyen gimnázista kis cimboráink mind megállották a helyüket.

Megnéztük a *Marianumi* kis cimboráink gyönyörű kézimunka kiállítását is. Párnák, terítők, futók, szebbnél-szebb horgolások, mind azt mutatták, hogy a kedves tisztelendő nővérek nagy szertettel és türelemmel tanították egész éven át a gyermekeket. S most milyen büszkén mutogatták: ez az enyém, meg ez is, az a Bogdán Böskée, másik a Berkessy Judité és így tovább.

A *ref. leány gimnázium* pünkösdi másodnapján tartotta a tornavizsgáját Makkay Piroska tanárnő vezetése alatt. Rendkívül kedves és megkapó látvány volt a sok bájos fiatal leány felvonulása. A ritmikus torna mutatványokat, de a női atlétikai, magasugrás, síkfutás, női staféta, súlydobás-gyakorlatait is megtapsolta a jelenlevő szépszámú közönség.

Az Új Cimborá nyári számai.

Már többen érdeklődtek aziránt, hogy a nyár hónapjaiban megjelenik-e az Új Cimborá? Ezeknek üzenjük, hogy a nyár folyamán is meg fog jelenni a lap, de, mint eddig minden évben, július és augusztus hónapokban — összevontan — együtt a július 1. és 10., jul. 20. és aug. 1. és aug. 10. és aug. 20.

Sok érdekes és mulattató cikk, mese és kép tarkítja majd a nyári számokat.

Táncoló finn kislányok.

Szorgalmas, munkás nemzet a finn. A gyermekek nevelésére a legnagyobb gondot fordítják. De a gyermekek észre sem veszik, hogy ők sokat tanulnak, mert a tanulást játékkal, táncal, énekkel váltogatják. Mondhatni: játék nekik a tanulás.

A falu reggel.

Kukorít a kakas. Szürkül az ég alja.
Hajnalra gingallóz a falu harangja.

Fölbred a madár a harmatos lombon
Iszik a virágból, s a magasba röppen.
Riog a kanász a tülökkel a dombon.
A koca az ólban felfülel és rőffen.

Az eb is elhagyja a boglyának alját;
ásít, nyújtózkodik, lerázza a szalmát,
s megnézi a kútnál: van-e a csurgásban?

Kapuk, ajtók nyílnak az útca sorában:
a felső-szoknyát a fejére takarva
kergeti a kocát itt Őrzsé, ott Panna.

Indul a tehén is. A kapufélfába
megdörzsöli kissé a borzos homlokát.
A kisborju bőgve iramlík utána.
Visszanéz a tehén, s rányal a fiára.

A nap felvillantja már első sugarát.

A leány a kútnál mosdózik szaporán:
rózsa piroslik fel arcának bársonyán,
s mosolyogva pillant egyet az utcára...
Megismerte: kinek ostorpattogása
kíséri a kocsit mezei munkára?

Móric is kitarja a fűszeres boltot,
amelynél vegyesebb nincs Európában!

árulván ő szappant, szöget, pitykegombot,
heringet és selymet, naptárt és dorombot,
tajtékipipát, ánizst, és borjúkötelet,
téntát, ókulárét s ibolya-gyökeret.

Csendül a boltajtó, megkezdik Vargáék:
— Aggyék öt tojásér egy porció kávé!

(Kávéra kapott már az asszony nép régen.
A betegek kezdték, csak orvosságképen, —
noha ezt a kávé sohse látta Kuba!
Dehát jó ez így is. Mit nekik Hekuba!)

A gazda is kihajt a lóval szántani:
kukorica alá kell a földet bontani.
A kutya is kimegy, mintha nála nélkül
nem eshetnék szántás: kíséri a lovat.
A ló feszült innal megyen egyik végtől
a másik földvégig. És a munka halad.

Végre is a kutya ünja meg a szántást:
leheveredik a szántóföld végére.
S álmos szemmel kaffant eggyet olykor-olykor
az orra környékén döngicsélő légyre.

Ezalatt a falu élete megárad:
a lúdak gágogva a rétre kiszállnak;
szurok-illat terjeng kovács műhelyéből;
a cigány kilép a község tömlőcéből;
réce megy a vízre; gyermek iskolába;
öreg édesanyó az istenházába.

GÁRDONYI GÉZA.

Évzáró.

Irtá: Katona Jenő.

A táblán csak egy szó áll: vakáció. Örül neki a gyermeksereg. Holnap már vége a tanévnek, boldogok most, akik nem henyéltek, kiknek bizonyítványa színjeles. Évzáró. — Hallgasd csak Feri, Kató, milyen szép szó, milyen csalogató. E szó mennyi szépet is jelent. Járhatod az erdőt s a réteket ide lent. Egész nap

játszhatsz gondtalan, nem kell félni, hogy holnap lecke van. De bár légy a játékba melegedve, mit egy év alatt gyűjtöttél a fejedbe, el ne tűnjön onnan nyomtalan. Vedd gyakran elő régi könyvedet. A könyv mindig jó barátod lesz neked. De csak ha beosztva éled életed s nemesak mindig a játékot keresed, de kötelességed is elvégzed komolyan.

Igy „mai” nappal, ha mindig rendben vagy, úgy a „holnapod” is biztosítva van.

Jan Wolski: Meséből valóság.

Fordította: Kormos Jenő.

(9. folytatás.)

A ködmönke.

Henrik, a hatodik osztály növendéke már két napja nem volt az iskolában.

— Mi történni lehetett vele? — nyugtalanzkodott a tanító és az osztály minden tanulója.

Egyszer csak felment az iskolába a Henrik édesanyja.

Sírt. Elmondta, hogy fia, mivel nincsen télikabátja, nagyon meghűlt és lázas betegen fekszik otthon. Nagyon lefogyott és elerőtlenedett. A betegsegélyző pénztár gondoskodik róla.

Az orvos azt mondta, hogy a gyermeknek tüdőgyulladás van és élete veszélyben forog.

*

Az iskola minden növendéke nagyon sajnálta Henriket. Mindenki ismerte és mindenki szerette őt.

Szerették nyílt, egyenes jelleméért, szelidségéért és segítőkészségéért. Sohasem hordta magasan a fejét, pedig kitűnő tanuló volt. Nem akart többnek látszani másoknál és a játékoknál egyenesen nélkülözhetetlen volt. Nem szokott hizelegni. Éveivel mérten szokatlanul erős, magas termetű volt, de soha senkit sem bántott; ellenkezőleg — mindig védelmébe vette a kisebb és gyöngébb társait, ha látta, hogy valami igazságtalanságot akarnak elkövetni velük szemben. Az első osztályos „kicsi szamarkat” szerette legjobban, akik — ha a nagyobbak részéről valami veszedelem fenyegette őket — benne mindig bátor védőjükre találtak.

Henriket mindenki ismerte, mert a szövetkezetben kezdettől fogva sokat dolgozott. Rendre volt inas, segéd, pénztárnok, titkár, raktárnok; utoljára az igazgatóságba választották be. Hát hogyne szerettek volna egy ilyen hasznos munkatársat!

*

Az osztálytársak közül többen minden reggel és délben felkeresték Henrik édesanyját, hogy barátjuk hogylétéről érdeklődjenek.

Egy hét elteltével Henrik betegsége jobbra fordult. Lábadozni kezdett.

Az orvos megengedte az osztálytársaknak, hogy a beteg szobájába beléphessenek.

A jó barátok gyakran felkeresték és híven beszámoltak az iskolában történekről. Érdekes olvasmányokkal, gyógyulására célzó kedves gyermekrajzokkal, külföldi póstabélyegekkal kedveskedtek neki. Gyakran még narancsot, cukorkát, csokoládét, diót, mézeskalácsot és egyéb

édességet is vásároltak neki megtakarított garasikon.

*

Henrik gyorsan gyógyult. Már elhagyta az ágyat és a szobában járkált. A tanuláshoz is hozzákezdett. De csak otthon.

Mert az orvos szigorúan megparancsolta, hogy a szobát el ne hagyja.

— Nincs meleg kabátod és így újból könnyen meghülhetsz. Ilyen nagy betegség után egy újabb meghülés egyenesen végzetes lenne rád nézve. Tehát jól jegyezd meg, kis fiam, egy pillanatra se lépj ki a szobából, míg az idő melegebbre nem fordul.

*

Henrik folytonos bennülése nagyon elszomorította édesanyját.

A tél végéig nem mehet iskolába. Milyen hosszú idő! Nagyon sokat fog veszíteni ezalatt. Itthon is tanul — az igaz. De mégis más az, amit az iskolában sajátít el a tanító vezetése alatt.

— De mitévő legyek, ha nincs pénzem, amiből meleg télikabátot vehetnék neki?

Ez a szegény emberek sorsa...

*

Henrik is nagyon bánkódott.

Kinek volna kellemes állandóan a szűk lakás négy fala között élni? Senkinek. Nem tudni semmit a külvilágról, nem látni a napot, nem mozogni, folyton csak helytűlni... Még elképzelni is rettenetes!

De azon búsult leginkább, hogy nem mehet az iskolába.

Nem is annyira a tanuláért búsakodott, mert azt otthon is elvégezte, hanem inkább a vidám társasélet és a szövetkezet után vágyakozott. Gyakran gondolt kis boltjukra és látogatóit minden egyes alkalommal alaposan kikérdezte a szövetkezeti ügyek állásáról.

Bármilyen nagyon is vágyott barátai körébe, megértette, hogy otthon kell ülnie, mert a meleg télikabátok bizony nem igen hullanak az égből...

És mégis...

*

Egyik napon, esti szürkületkor valaki megkopogtatta az ajtót.

Anyja kinézett: ismeretlen fiúcska lépett be a szobába, kezében nagy csomaggal. A Henrik nevét, említette; átadta neki a csomagot, aláírta az átvételi elismervényt és illedelmesen köszöntés után gyorsan eltávozott.

Anyja semmit sem értett. Csak csodálkozott:

— Miféle csomag lehet ez Henriknek? Honnan? Kitől? De mégis a Henriké kell legyen, mert a fiúcska érthetően megmondta, hogy ki nek hozta.

*

Izgatottságtól remegő kézzel kezdte fel-

bontani a csomagot és csakhamar egy gyönyörű, báránybőrös ködmönke bontakozott ki belőle!

De milyen gyönyörű kis ködmön! Kereken szépen, színesen kihímezve! És milyen finom, sűrű gyapjával volt bélelve!

— De ki küldte? — Nem lehet tudni... A csomagban semmi sem volt a kis ködmönön kívül.

Nyomban a fiához szaladt az égből hullott ajándékkal.

— Henrik, kicsi Henrim! Nézd milyen drága ajándékot kaptál! Valaki egy kis ködmönt küldött neked! De milyen ködmönt! Próbáld fel, kisfiam! Most rögtön! Milyen jó melegget fog tartani neked!

Henrik egy pillanat alatt, boldogan kapta magára a nem remélt ajándékot.

Arca ragyogott az örömtől. Ide-oda ugrándozott.

Anyja örömtől könnyes szemekkel nézte a meleg és szép téli öltözetben táncoló gyermekét.

— Milyen csinos!... Igaz, egy kicsit nagy, de Henrik gyorsan nő. Ez a kis ködmön elég lesz neki néhány évig...

— Holnap megyek az iskolába!

Próbáld fel, kisfiam.

— Menni fogsz! Menni fogsz, kicsi fiam!... Csak a szegény emberek tudnak ilyen szívből örülni.

— De ki küldhette neki ezt a jó kis ködmönt?

— Ki szánta meg annyira az én kis Henrikemet, hogy nem sajnálta a pénzt erre a drága ajándéokra? Mert egy ilyen szép kis ködmön bizony sokba kerül!...

— Biztosan valaki gazdag ember vette! De ki? Kinek köszönjük meg?

Egész este ezt a rejtélyt találgatta Henrik és édesanyja, de sehogy sem tudták megoldani.

Azon este az iskola minden növendéke örvendett. Mert a kis ködmönt ők küldték.

Igy történt:

Az iskolában mindenki tudott róla, hogy Henrik azért nem mehet az előadásokra, mert nincs meleg téli öltözete. Őszintén sajnálták és nagy együttérzéssel gondoltak szegény barátjukra.

De ezzel semmit sem segítettek rajta. Nem elég a részvét és a sajnálat — segítségre van szükség.

A gyermekek gondolkozni kezdtek, hogyan segíthetnének Henriken... És végül annak is megtalálták a módját.

Az összes szövetkezeti tagokat rendkívüli gyűlésre hívták össze.

A fiúk egyike szép beszédet mondott. Az egész gyülekezetet emlékeztette Henrik jótetteire és a szövetkezet fejlesztése körül szerzett érdemeire. Beszéde végén nagy részvéttel említette, hogy milyen szerencsétlennek érezheti magát szegény barátjuk, mert nincs felöltője.

— Henrik annyit dolgozott a mi érdekünkben. Hát mi semmit sem tennénk érte? Ha akarunk, segíthetünk rajta. Hiszen sokan vagyunk!

Elhatározták, hogy közösen össze fognak adni egy jó meleg téli ködmön beszerzéséhez szükséges összeget.

Minden pajtás annyit adott, amennyit adhatott. Egyik öt garast, a másik tízet, a harmadik húszat. Százan voltak olyanok, akik ötven garast, vagy éppen egy forintot adtak!

És azt is elhatározták, hogy az egész adakozást titokban fogják tartani. Éppen ezért szüleiktől nem is kértek semmit. Mindenki a saját megtakarított zsebpénzéből adakozott tehetsége szerint. Ünnepelesen megfogadták, hogy soha senkinek egy szóval sem fogják említeni a Henrik megsegítését.

Henriknek sohasem szabad megtudnia, hogy kik vették neki a kis ködmönt.

Pár nap alatt összegyűlt a szükséges pénz. Nem is hitték volna, hogy annyit össze tudnak gyűjteni.

Nyomban egy két fiúból és két leányból alakított bizottság indult útnak a tanító elnökle alatt, hogy az áruházban található legszébb, legmelegebb ködmönt kiválassza és megvásárolja.

— Na, Henri, neked lesz közöttünk a legszébb és a legmelegebb téli öltözeted! — örvendtek a gyermekek.

— Úgy is kell, — mondta a növendékei nagylelkűségén örvendő tanító, — mert a kis ködmönt a szövetkezet vásárolta neki. (Folytatjuk)

Az Új Cimborá tavaszi nagy körútjának emlékeiből.

Az I. G. Duca-i (volt Cristur) nagy bemutatózó.

Szép, napsugaras március közepi napon futott be velünk a vonat I. G. Duca, volt Cristurra. Mint himes szárnyu pillangó a virágra, emlékeinken keresztül úgy térünk mi is színesen vissza e kedves kis városkába, ahol olyan őszinte szeretettel és ragaszkodással fogadtak bennünket, s nemcsak mondták, de meg is mutatták, hogy ez a kis lap nekik érték, amiért szívesen hoznak meg minden áldozatot. Az unitárius főgimnázium igazgatósága, tanári kara és ifjúsági vezetősége nagy lelkesedéssel, egy akarattal munkálta a lap boldogulását. Maga a középiskolás ifjúság is szinte rendkívüli érdeklődéssel és lelkesedéssel kapcsolódott bele az Uj Cimborá munkájába.

I. G. Ducán országos gyermek-rajzkiállítást és rajzversenyt rendezett az Uj Cimborá már-

cius 21-én, 22-én pedig bemutatózó mesedélután, amelyen közreműködtek az elemi iskolások és a középiskola I—IV. osztályának növendékei is. A mesedélután maga a főgimnázium igazgatója s az ifjúság lelkes barátja, Boros Jenő igazgató nyitotta meg. A műsorban a gyermekek s az ifjúság jól sikerült számain kívül, résztvett munkatársunk, Szakáll Istvánné is jól sikerült, szép meséjével.

Köszönjük az iskolák vezetőségének s a város lelkes közönségének szíves és jóakarató támogatását. Az I. G. Duca-i látogatás felejthetetlen emléke lesz az Uj Cimborának s ha miniket szeretettel fogadtak, mi is szeretettel gondolunk vissza az áldott találkozóra.

A jóság hatalma.

— Eredeti mese. —

Irtó! Dezső bácsi.

— Én nem félek semmiféle lótól! — felelte Están jókedvűen. — Majd megbarátkozom valamennyivel. Jobb pajtásom nem is lesz, mint éppen ez a gonosz ló.

— No majd meglátjuk! — Ezzel a főúr elvezette Estánt az istállóba. Gyönyörű hat ló állott a márvány jászol előtt. Legjobban a

szénfekete hegyezte a fülét, s vadul tekintett az ismeretlen jövevényre.

Están magára maradva az istállóban, szénaadással kezdte a munkáját. Mindenik ló vígan harapdálta az illatos szénát, csak a Rigó nevű horkant fel mérgesen. Orrlyukai-ból olyan szelet eresztett a szénára, hogy minden szála szétfűvódott, mint a párnaciha pelyhe.

— Hej Rigó barátom! — szólt Están hozzá vidáman — de tréfás ló vagy. Csak-

hogy én is értem a tréfát. Ha szétfujtad, majd összegyűjtöm.

Össze is gvűjtötte szépen, s az egészet visszahelyezte a jászolba. Rigó azonban újra széjjelfújta.

— Nem baj, Rigó pajtás. Örömmel dolgozom, hisz megfizet az urad. Drága bért kapok én tőle.

S újra összegyűjtötte a szénát.

Harmadszor is megtette ugyanezt. Mikor a szétfűjt szénaszálakat negyedszer is elhelyezte a jászolba, Rigó egészen lecsendesült, s mohó étvággal kezdte ropogatni a szénát. Látszat rajta, hogy nagyon éhes volt.

Az itatásnál is minden úgy történt, ahogyn a varangyos béka mondta. Rigó bizony úgy kirugta a vizesvedret Están markából, hogy a veder a mennyezetre repült.

— Nem baj, Rigó pajtás! Nincs messze a kút! Szívesen hozok én még egyszer.

De azzal is csak úgy járt, sőt a harmadik vederrel is.

Mikor negyedszer is elhozta a vizet, Rigó nagy kortyokban fenéig itta ki a vedret. Nagyon szomjas lehetett a szegény pára. És ivás után Están legnagyobb ámulatára szépen s értelmesen meg is szólalt:

— Oh jaj, hogyan háláljam meg jószágoddal már félig megmentettél engem egy titkos varázslattól. Hogy miből áll a varázslat azt még el nem mondhatom. Annak idején megtudod. Most csak annyit, hogy ezentúl engedelmes szolgáló leszek.

S Rigó pajtás e naptól fogva úgy megváltozott, olyan engedelmes lett, mintha kezes bárány lett volna.

Letelt az egyheti szolgálat, s Están nyugodt lelkiismerettel jelentkezett a főúrnál, hogy a hetet kiszolgálta s kéri a bérét.

— Becsületes ember vagy, hogy szolgálatod után élve kerültél ki az istállóból! Megérdemled a zacskó aranyat! — szólta a főúr, s átadta Estánnak a drága kincset. — Rigót is, ha birsz vele, elviheted magaddal!

Mikor Están az istállóból kivezette a gyönyörű szénfekete lovat, ez így biztatta őt: „Úlj most reám! Nem kell nyereg, csak fogozál jól bele hosszú sörényembe, aztán elviszlek Aranyországba. Sietnünk kell! Erősen nyugtalanít az, hogy ott reánk épp nagy szükség van. Bátor és áldozatos lelkekre van ott szükség. Induljunk hát!

Están a Rigó hátára felkapva, a palota felé irányította lovát. A főúr, aki éppen rózsabokrai között sétált, csodálattal bámulta a merész legényt, aki fel mert ülni a rugós, vad lóra. Szemét néhányszor megdörzsölte, hogy

vajjon jól lát-e? Nem álmodik-e? Están tisztességesen elbúcsuzott: Isten áldja meg jó nagyuramat!

Rigó némán meghajtotta magát a főúr előtt, aztán ágaskodva a levegőbe ugrott, de nem esett vissza a földre, hanem mint a sasmadár száguldott mindig magasabbra és magasabbra az ezüstös felhők közé. Míg egyszer csak mind a ketten eltűntek a földiek szeme elől.

A főúr csak most tudta meg, hogy Rigó mesebeli táltosló volt.

Están alatt csakúgy repült a hegyes-völgyes, erdős vidék. Mikor a nap delelőre jutott, fénylő sugaraitól villogni kezdett egy nagy város, mely mintha rohamosan közeledett volna feléjük.

— Mi lehet az Rigó pajtás?

— Az Aranyország fővárosa. Ide mindjárt leszállunk.

No még ilyen ragyogást sem látott Están! Minden fal, minden ház, fű, fa, bokor, úgy fénylett itt mint az arany. De különös volt, hogy az Aranyváros minden házából s minden tornyából fekete zászlók lengtek szomorúan.

— Látod Están gazda, ezt éreztem meg! Tudtam, hogy gyász szakadt erre a szerencsétlen országra. De talán még idejében érkeztiünk. Még talán segíthetünk a bajon?!

Ezzel Rigó már le is ereszkedett a város kapuja elé, melyet tetőtől talpig fekete gyászfátyol borított.

— Están gazdám, szállj le most a hátramról. Menj be a király palotájába, s tudakold meg, mi okozta ezt a nagy szomorúságot? Kit gyászolnak városszerte? Úgy érzem, mintha az Aranykirály két szép leányát rabolták volna el. Ha ez valóban megtörtént volna, vállalkozzál arra, hogy a leányokat kiszabadítod börtönükből, még ha életedbe is kerül.

— Kedves Rigó pajtás, erre én figyelmeztetésem nélkül is vállalkoztam volna, mert apám folyton azt hangoztatta, hogy az igazságtalanságot gyűlöljem, s az igazság védelmére, ha kell, még az életemet is feláldozzam.

— Nemes lélek vagy, Están gazda! — felelte Rigó meglegedetten. — Meg is védlek én bárkivel szemben. Ketten legyőzzük a világ leg-hatalmasabb teremtesét is. Most menj be a városba, én itt a kapu előtt megvárlak.

Están a város vén kapusától megtudta, hogy valóban a király két leányát, Dalilát és Enőket, rabolták el egy héttel ezelőtt. Ezért van országszerte ilyen mély gyász és szomorúság.

— Hej, milyen boldog volt ez az ország, uram! Nem ilyen csendes, bánatos mint most! — szólta a kapus, búsan lehajtva ősz fejét. — A

két gyönyörű királyleány, ha kiült a vár erkélyére és énekeltek, a fülemülék ezrei zengtek velük együtt. Csilingeltek a virágok, s még a napsugár is zenélt. Jaj, beh boldog élet volt itten!

— És kik voltak a vakmerő rablók, akik az ország nyugalmát és békéjét megzavarták? — érdeklődött Están a kapustól.

— Még a nevüket is félve mondom ki! — válaszolta a vénember aggódalommal. — Hát bizony a Kékóriás meg a Zöldóriás őkegyelműk voltak a rablók. Ez a két vérengző óriás Aranykirályunk boldogságának legnagyobb irigyei.

— Mikor lehet királyod Őfelségével beszélni?

— Nem fogad ő senkit. Egész nap csak sír és búsul.

— Merem állítani, hogy nem fog ő sokáig sírni és búslakodni! Beszélni akarok vele! — szólt Están önérzetesen, ezzel már meg is indult a királyi palotába. Mikor a trónterembe nyitott, alig látta meg a királyt a nagy feketeségben. A terem falait fekete szövet borította, még az ablakon is fekete fátyol volt, hogy a nap ne sértse a szegény királynak kisírt szemét, akinek a nagy búsulástól még a gyémántos koronája is félrebillent a fején.

— Felsőges királyom, életem, halálom a kezébe ajánlom! — s illedelmesen meghajtottta magát az Aranykirály előtt. — Hallottam arról a szörnyű merényletről, amit a Zöldóriás és Kékóriás két szép leányod ellen elkövetett. Édesapám arra tanított, hogy az igazság védelmében még életemet is kockára tegyem, ha azal embertársaimnak hasznára lehetek. Alázatos tisztelettel jelentem, hogy a két leányod kiszabadítását még a mai napon megkísérlem.

— Köszönöm segítségedet, kedves fiam! De ezekkel az óriásokkal kikezdeni nem könnyű dolog! Eddig már huszonnégy daliás vitézem hagyta ott a fogát. Ők is az óriások elpusztítására vállalkoztak, s valamennyien halálukat lelték. Aztán neked még egy szál kardod sincsen. Csak nem akarsz velük pusztakézzel birkozódni.

— Kardot te adj, felsőges királyom! Meglátod, hogy holnap itt lesz mind a két leányod! Nemhiába teremtett engem az Isten székelynek!

Tetszett a királynak ez a határozott hang.

— Jól van fiam! Ha terved sikerül, a nagyobbik leányom a tied lesz, s vele országom fele. Kérésedet pedig azonnal teljesítem.

Ezzel lelépett királyi trónusáról, s a cifra fegyverállványról egy széles pengéjű kardot adott át Estánnak.

— Nesze, fiam! Ezt a kardot tudtommal

még senki sem forgatta, senki sem próbálta ki. Úgy kaptam ajándékba a Rézorru Manótól. Fogadd el tőlem s használd szerencsével.

Están megköszönte a pompás fegyvert, amelynek hüvelyét és fogantyúját drágakövek díszítették, aztán felövezte derekára, s néhány rövid szóval elbúcsúzott az Aranykirálytól.

Mikor a várból kiért, Rigó lovát az arany réten legelve találta.

— Hej, Están gazdám, ha te éreznéd milyen erő ömlött belém ebből a pompás aranyfűből, még harciasabb kedvvel, bátrabban mennél az óriások elé.

— Nagyobb bátorságra nincs szükségem, Rigó pajtás! — felelte Están elszántan. — Ide nézz, milyen hatalmas kardot ajándékozott nekem az Aranykirály. Azt mondta, hogy ő is ajándékba kapta a Rézorru Manótól.

— Ha a kard a Rézorru Manótól van, akkor annak éle mérgezett! — felelte Rigó pajtás, kioktatva Están gazdát. — Elég, ha ellenfeled csak megkarcolod vele, többet talpra nem áll, legyen az akár ember, akár óriás. Úlj fel azonnal a hátamra. Néhány perc múlva az óriás testvérek birodalmában leszünk. (Folytatjuk.)

Szállj, szállj pille...

Szállj, szállj pille, szállj,
Sehol meg ne állj.
Sugd meg a szellőnek,
Sugd meg az erdőnek,
Sugd meg minden kis virágnak:
Itt a tavasz már.

Mire jó a keztyüviselés?

De ez a tudós grázi tanár bácsi nem csak azt állapította meg, hogy egy viselt kesztyűn mennyi bacillus tanyázhat, hanem azt is, hogy egy cipőtalpon átlag ötezer bacillus van. A legtöbb bacillus a nedves, meleg helyeken tartózkodik. Mint pld. a fürdőszobában. Itt egy grammnyi malterdarabban mintegy 600 ezernyi bacillustömeg tanyáz. De ugyancsak nagyszámokban vannak a vasúti várótermekben, a színházak és mozik mennyezetén.

Épp ilyen megfigyeléseket észleltek a gyümölcskereskedőknél. Egy kinában élő gyümölcsös kofa ruháján egy négyzetcentiméternyi területen mintegy 40.000-nyi tömegű élősdit találtak.

A gyümölcsökön is van bacillus. Eper, málna, körte, szőlő, alma: egyik sem kivétel. Ezért tanácsos fogyasztás előtt a gyümölcsöt megmosni.

De nemcsak a gyümölcsöt kell megmosni, hanem a kezünket is minden evés előtt, ha sok betegséget el akarunk kerülni. Mert mindig jobb megelőzni a bajt, a betegséget, mint gondatlanság miatt szenvedni a betegséget.

Ferency László Marcella.

A köteleesség.

*Van egy szó, mely a lelkembe
Be van írva nagyon mélyen
S hő szeretettel ápolom,
Hogy halálomig ott éljen.*

*Ez a szó az én életem!
Övezzen bár ezer kétség,
Én bizton megyek előre,
Hogyha hív a köteleesség.*

Írta: Szentábrahámi L. Géza.

A szitakötő.

Nevem Szitakötő. Foglalkozásom a régi. Szitát kötök. Ilyenformán a hasznos polgárok közé tartozom. Mesterségemet nem szégyelem, bár sokan szemre vetik, hogy csak mesterember vagyok és nem holmi kikent, kifent gavallér, mint Hőscincér barátunk. No, hát csak hősködjék Cincér barátunk, én megmaradok a szitás mesterség mellett. Még meg is gazdagodhatok belőle, mert szitára mindig szükségük lesz a gazdasszonyoknak.

L. M.

Mici baba és Mackó Muki.

MICI BABA: Ah, milyen újság! Mackó Muki urat is lehet már látni! Nagyon örvendek a látogatásnak. Tessék-tessék, foglaljon helyet melletttem!

MACKÓ MUKI (*szerénykedve*): Óh, köszönöm, köszönöm. Valóban ezen a kis padon nagyon kellemes üldögdélni, különösen nagysád bájos társaságában.

MICI BABA: Hát mi szél vetette erre mifelénk uraságodat?

MACKÓ MUKI (*zavarban*): Kh-kh-hát izé... azaz hogy... én házasulandóban volnék... S úgy hallottam, hogy kedves nagysád sütni, főzni, szabni, varrni nagyszerűen tud. Hát én éppen egy ilyen feleséget keresek magamnak...

MICI BABA: Már az igaz, hogy én sütni, főzni, szabni, varrni jól tudok, a rántást el nem égetem, ilyen ügyes gazdasszonyt nem is kapna sehol uraságod.

MACKÓ MUKI: Na akkor rendbe is volna ugyebár minden. Nemsokára nagy lakodalmat csapunk és meghívjuk rá az összes cimborákat.

MICI BABA: Jó lesz, jó lesz, a tücsköt megfogadjuk primásnak, s a nagy mulatságban eljárjuk majd a kállai kettőst.

L-ó M-a.

Találós kérdés.

Mi különbség van a szilvamag és a Hargita között?

Beküldte: Ádám Kató IV. el. o. t. Petreui.

Ahogy kis munkatársaink írnak...

Májusi hó.

Forrón süt a májusi nap,
Minden nevet és ragyog.
Kezemben a latin könyvvel,
Keresem az árnyékot.
És amint így messze nézve,
Egy pad után kutatok,
Diszbeborult vadgesztenyék
Csoportjára pillantok.
Örömtelten, arra megyek
Nem is megyek, repülök,
S elfeledve latint, tézát*
Egy kis padra leülök.
S ahogy nézem, a gesztenyék
Rózsaszínű virágát,
Fölöttem, mint játszi tündér,
Langyos szellő libben át.
Bujócskázik, a lombok közt,
Játéka víg és bohó
Lerázza a sok virágot,
S esik májusban a hó.
Milyen csodás, milyen kedves
Rózsaszínű, ragyogó,
Nem is tudtam eddig azt,
Hogy májusban is hull a hó...

Hodos Ilyke, IV. g. o. t.

* Írásbeli dolgozat.

Az Új Cimborá kis riporterének beszámolója.

Látogatásunk a Macalik Alfréd képzőművész kiállításán.

A május 30-iki, szombat délutáni találkozón Marcella néni azzal az örömdetes hírral lept meg bennünket, hogy elvisz a Macalik Alfréd oradeai festőművész képzőművészeti kiállítására. Nagy volt az örömmünk, mert még sohasem láttunk képzőművészeti kiállítást. A képek nagyon szépek voltak. Mindenik kép meg volt számozva. Nekem legjobban a 23-as számú kép tetszett, amely egy jegenyenyárfát ábrázolt. Megkérdeztem a többi kis cimborát is, hogy nekik melyik kép tetszett. Mártonffy Lacinak a 13-as tetszett legjobban, a fehér torony, Vigh Annusnak a 39-es, a baia-marei részlet, Klein Arankának a 2-es számú városrészlet. Bálint Gizinek és Taufer Áginak a 24-es, folyóparti házak, Fischli Magdának pedig a 42-es számú, a templom belső. Ott volt a festőművész bácsi és felesége is és nagyon kedvesen beszélgettek velünk, kis cimborákkal és szívesen megmagyarázták, amit nem értettünk valamelyik képen.

A kiállításról én hazamentem, de a többiek

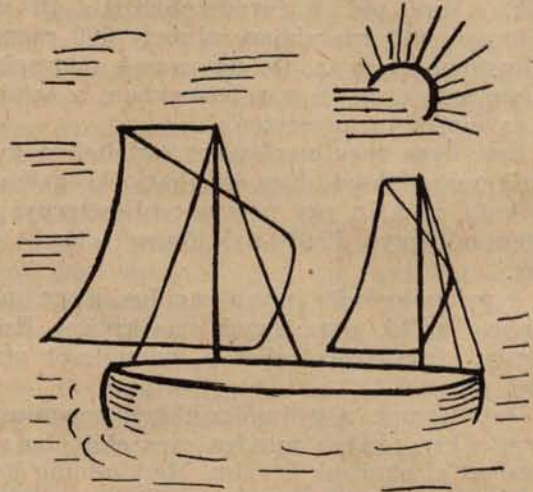
Marcella néniel kimentek a sétaterre és ott olvasó-délutánt tartottak, amelyen mindenki nagyon jól érezte magát.

Zsakó János IV. el. ot.

Rajziskola.

Vezeti: Kürthy Klára.

36. számú minta.

A kíváncsiságodó kis cserkészek gyászos végű balesete.

Pilisborosjenőre rándult ki az elmúlt napokban három kis cserkész. És pedig névszerint: Blonszky Pál, Balázs László és Klein Pál 10 és 9 éves kis cserkészek. A pilisborosjenői kőbányához közel dinamitpatront találtak, amelyet valamelyik munkás veszíthetett el. A három gyermek nem volt tisztában milyen veszedelmet rejtegethet számukra a lelet, csupa kíváncsiságból meg akarták vizsgálni, mi van a patron belsejében. Kövel ráütöttek — vesztükre. A patron felrobbant a gyermekek halálos rémületére és szerencsétlenségére. Úgy találtak rájuk a robbanás zajára elősiető munkások. Azonnal kórházba szállították az élet-halál közt lebegő súlyosan sebesült gyermekeket. Ki tudja, hogy életben marad-e a három kis cserkész, akik a kíváncsiságuknak és tudatlanságuknak lettek az áldozatai.

*

Pedig figyelmeztetőleg hányszor írják az újságok, hogy még a világháború idejéből mezőkön, szántókon, régi harctereken visszamaradt schrapnell lövegek, dinamit s más robbantószerkek még ma is halálát okozzák embereknek, különösen a tudatlanul kíváncsiságó gyermekeknek. Kézbe sem szabad venni az ily talált dolgot, nem hogy feszegetni és kövel ráütni, mert az el nem használt lövedékek felrobbannak és robbanásukkal a halált hozzák magukkal.

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Torday Zádor I. oszt. tanuló. Végre te is életjelt adtál magadról. S nem csak mint megfejtő, de mindjárt, mint rejtvénytípuskeresztő is bemutatkozol. Ez már aztán valami. A rejtvényeket a rovatvezető bírálja majd felül. — *Pozsár Piroska II. el. o. t., Brassov I., Méder Zoltán II. g. o. t., Bálint Gizella III. el. o. t., Barakonyi Ibolya III. el. o. t., Visky Ilona, Méder Ferenc III. g. o. t., Enyedi György IV. el. o. t., Szász Irénke IV. el. o. t., Kárpáthy Egon I. g. o. t.* Rejtvényeitek — a megfejtettek és az újak — rendjén beérkeztek, a sorsolásra be is kerülnek. A hibátlan újak pedig annak idején közlésre kerülnek. — *Salamon gyerekek.* Most írtatok először az Új Cimborának s küldtetek mindjárt a megfejtést is. Eddig is megfejtettétek a rejtvényeket, csak nem küldtetek be. No, ezután küldjétek csak be mindig. — *Bölnyű Dezső III. g. o. t.* Az új rejtvényen komolyan dolgoztál. Azonban jó lenne, ha személyesen beszélnél Solyom Pista bácsival, mert nem látja egész tisztán a megfejtést. Valószínű, valahol egy kicsit sántikál. — *Magyari Tibi.* Egy új előfizetőt szereztél. Úgyesen toboroztál, dicséretet érdemesz. Új rejtvényeket is küldtél be újból. Átadtam azokat a rovatvezetőnek. A húsvéti szünet nagyon jól telt. Remélem a nagy vakáció is épp úgy telik majd. — *Mátyás László, Braşov.* A panaszokat kivizsgáltuk, intézkedtünk. A tervezett útam valószínűleg az idén elmarad. A székely népmesét elküldtem. Szívélyesen üdvözlöm. — *Simon Jolánka III. el. ot. Eremieni.* Nagy örömmel írod, hogy a jutalomkönyvet, a rejtvényfejtésért megkaptad. Örömben hamar megfejtetted a mostani rejtvényt és a leveleddel azt is beküldted. Szép-e kis kerted? — *Fülöp Bözsike és Mariska Tg.-Săucusc.* A 13-as szám rejtvényét nagyszerűen megfejtetted, be is kerül a megfejtésed a sorsolásra. Írjátok máskor is. — *Egyed Laci IV. el. ot. Cluj.* A 13. szám rejtvényét még idejében beküldheted. Új címedet javítani fogjuk. Jőjj majd egyszer be, hogy megismerjelek. — *Miske Baba.* Megkaptam a leveled. A kiadóhivatal ideadta, hogy olvassam el. Örömmel olvastam a levélből, hogy megszeretted az ujságot, pedig még csak pár számot kaptál. Most már remélem felgyógyultál egészen? Édes jó anyádat üdvözlöm. — *Kovács Éva Brasov.* Meg vagyok elégedve veletek brasovi kis cimborák. Még csak nemrég léptetek be az olvasótáborba és már is kedvet kaptatok a levelezéshez. Te is kis Évikém milyen kedvesen írsz. No, ha ősszel Brasovba megyek, remélem, hogy akkor látni foglak majd. Azonban máskor írd tintával, mert a ceruza elmosódik. A rejtvényt Szmidá Karcsival együtt fejtettétek meg s egyformán Babos Sándor neve jött ki mind kettőtöknek. No ez derék dolog. Fejtegetésétek csak szorgalmasan to-

vábbra is a rejtvényeket. — *Orbán Fiuka és Domi Odorheiu.* Visszajött az ujságotok. Mi lehet az oka? Talán a rossz utca szám? Írjátok meg pontosan a címeteket. — *Vitus Ilike Iernut.* Egy új kis cimborát toboroztál Ilikém. Úgyes voltál. Csak toborozz továbbra is, a jutalom nem marad el! — *Amat-i kis cimborák:* Szabó Vilma VI. el. ot., Gergely Irén V. o., Balogh Ernő VI. o., Asztalnok József IV. o., Balogh Géza IV. o., Tereh Jóska IV. o., Sebestyén Margit IV. o., Balogh Ibolya III. o., Katona Irén III. o. Szücs Gyula II. o., Szücs Boriska IV. o., Jonás Erzsébet I. o., Wass Ferenc I. o., Balogh Zoltán I. o., Asztalnok Erzsike I. o., Balogh Matild I. o., Asztalnok Margit I. o., Vajda Endre II. o., Balogh Olga, Batori Sári III. o., Ács Ibolya III. o. és Gáspár V. o., Gergely Kati, Vajda Feri V. o., Balogh Endre V. o., Amáli VI. o., Etelka VII. o., Bácsi Bálint V. o., Lénárt Etelka VI. o., Tereh Irén VI. o., Kállay Ferenc VI. o., Asztalnok Dezső V. o. Budi Gyula V. o., hosszú és szépen megfogalmazott leveleteket nagy gyönyörűséggel olvastam, melyet nevetekben *Balogh Piroska VI. el. ot.* írt meg úgyesen. Dicséretet érdemeltek, szinte meglepő az az öntudat és határozottság, amely leveletekből felém árad s ahogy egyes dolgokról vélekedtek és ítélkeztek. Ezt a nevelést, amelyben részesültök, nem egyszer, de százszor köszönjétek meg a tanítónőtoknek. Ilyen levelet, amelyet ti írtatok, legalább ötvenet szeretnék naponta elolvasni. De küldtem is nektek egy kis ajándékot, jutalmul a szép levélért, megkaptátok-e? A fedél is és a két régi szám is elment. Örömmel hallok, hogy a potyajeles annyira tetszett nektek, hogy elő is adtátok és nagyszerűen sikerült. No, írjátok máskor is. — *Czincázár J. Cluj.* Megfejtésed a rovatvezetőhöz került, a sorsoláson részt vesz. — *Zoltán Sándor I. g. ot.* Úgyes fiú vagy Zoltán Sándor, még csak most léptél az olvasótáborba, s máris a tevékenység mezejére léptél. Levelezél és rejtvényt fejtél. Látom a fiók-rejtvényt is úgyesen megfejtetted. Írd csak máskor is, munkád a sorsoláson részt vesz s ha előbb, nem előbb csak rád mosolyog a szerencse. — *Fáy Árpádka Ciocai.* Szeretnék bár fényképről megimerni, Árpádka, milyen nagyot nőttél. — *Tókos Idikó I. G. Duca.* Szeretnél te is fényképet kapni a nagy találkozó felvételéből. Sándor bácsi, aki készítette elment a Regátba, de ha megírod, hogy hány kislánynak kell még fénykép, írunk neki s küldeni fog. A rejtvényed a sorsoláson részt vesz. Édes jó anyádat én is melegen üdvözlöm. — *Gál Gyuszi Huedin.* Már rég vártam a leveled kis cimborá. Amint írod beteg voltál, de hála Istennek már nincs baj. A megfejtés a sorsoláson részt vesz. Írd máskor is.

FEJTŐRŐ

Rovatvezető: Súlyom István.

Keresztrejtvény.

Beküldte: Tordai Zádor, I. g. o. tan.

1	2	3	4			5	6	7	
8				◊	◊	9			◊
	◊	10		11	12		◊	13	14
15		◊	16			◊	17		
18		19	◊		◊	20		◊	◊
	◊	21		◊	22	◊	◊	23	
24	25		◊	◊	26	27	28	◊	◊
29		◊	30	31				◊	32
	◊	◊	33		◊	34		35	
36					◊	◊	37		

Vízszintes sorok: 1. Délamerikai állam. 8. Eurázsiai hegység. 9. Évszak. 10. Talál betűi keverve. 13. Nem ez. 15. Igy, németül, fonetikusán. 16. Ész. 17. Nem itt. 18. Tea betűi keverve. 20. Állatlakhely. 21. Hamis. 23. Jegyez. 24. Ilyen angyal is van. Ekezetthiba. 26. Időmérő. 29. Háziállat. 30. Zöldség. 33. R-el erődtítmény. 34. Leánynév. 36. Elefántfog. 37. AOS.

Függőleges sorok: 1. Világrész. 2. Azonos mássalhangzók. 3. Vízfolyám szabályozó. 4. Leánynév. 5. Lit betűi keverve. 6. Felkiáltószó. 7. Szag, fonetikusán. 11. Ebben alszunk. 12. AY. 14. Két betű az ABC. végéről. 17. Ugyanaz, mint 20 vízszintes. 19. T-vel, italok. 22. Nemzet. 25. Int. 27. Helyhatározó szócska. 28. Itt dolgozik a bányász. 30. Morva vége. 31. Reá betűi keverve. 32. Fém. 35. Biztatószó.

Megfejtésül beküldendő: Vízszintes: 1, 8, 30 és 36. Függőleges: 1, 4, 22 és 28.

Megfejtési határidő: 1936. június 25. A megfejtők között jutalomkönyveket sorsolunk ki.

A 13-ik számban közölt keresztrejtvény megfejtése: Vízszintes: 1. Hamupipóke. 8. Óvoda. 16. Hajrá. 24. Naptár. Függőleges: 1. Hófehérke. 5. Prága. 7. Ezeregy-éjszaka és 12. Néger.

A 14-ik számban közölt rejtvények megfejtése: 1. Fiókrejtvény: A kérdések megfejtése a következő: 1. Tiki-taki. 2. Finn, eszt, lett. 3. Iker. 4. Húsvéti öntözés. 5. Jancsi a tegnap megfázott. Tehát az elfelejtett szám tizenkettő! 2. Szórejtvény: Pénztár. 3. Pótlószótagejtvény: Babos Sándor.

Megfejtést küldtek be: Vámszer Géza, Czinczár Juci, Orbán Lacika, Fáy Árpádka, Kovács Ilyke, Zoltán Sándor, Gál Gyuszika, gr. Dégenfeld Anni, Enyedi György, Bálint Gizella, Tauffer Ágnes, Egyed Laci, Boldizsár Lilike, Salamon gverek, Köpe Mária, Aczél Sanyi, Sánta

László, Gálffy Gábor, Grosz Elza, Olga és Éva, Siető Évike, Tankóczy Éva, Molnár Ágnes, Nyárguly Magda, Török Márta, Berkessy Judit, Visky Ilona, Méder Ferenc, Kárpáthy Egon, Szmidá Karcsi, Kovács Éva, Barakonyi Ibolyka, Simon Jolánka, Miske Baba és Fülöp Bözsike.

Nyertesek lettek: Vámszer Géza, Tankóczy Éva, Enyedi György, Zoltán Sándor, Török Márta és Aczél Sanyi.

KIADÓ BÁCSI POSTÁJA

Az elmúlt hetekben a következő előfizetések folytak be:

Tg.-Săuceșc. Nagy Lajos 50, Erzsébet Árvaház 200, Szóts Huba 200, Bándy Csaba 50, Molnár Róka 50, Bortos Mária 100, Szabó Gábor 100, Rákos Bandi 200, Volloncs Béla 100, Bene Kató 100, Szép Magda 100, Ref. el. iskola 100, Szotyori Erzsébet 100, Bagiu Sanyi 100, Cseh Évi 50, Beesky Edith 50, Bedő László 50, Domján Éva 50, Csika Pista 50, Kökössy Ilona 50, Tuzsom Anna 50, Nyárguj Magda 50, Páll, Robi 50, Kalith Rózsi 100 lej.

Sft. Gheorghe. Ref. Székely-Mikó koll. 200, Csutak Árpád 150, Székely-Mikó leánygimn. 200, Péter József 50, Villman Géza 50, Kárpáti Árpád 50, Hakab Almos 100, Kovács Ildi 50, Cziko Árpád 50, Pásztor György 50, Bogdán Rajcs Zsolt 50, Hamza Irén 100, Zoltán Sándor 50, Miske Baba 20, Föder Ervin 100, Havas Évike 50, Tihanyi Sándor 100, Csapó Margit 100 lej.

Mercurea-Ciuc. Róm. Kath. Főgimn. 200, Borcsa Jutka Cs. Som. 200, Szücs Ildiko 50, Kovács Zsiga 50, Fodor Ibi 50, Fodor Sándor 100, Winhold Ernő 20, Florea Virág Vilma 110, Albert Palika 100, Bakó Kálmán 100, Ferencz Attila 100, Lempert Magda 200, Török Klári 100, Gáspár Klári 100, Vámszer Márta 100, Tenke Feri 100, Buzás Gabi 100, Simon Bandi 50, Pál Bandi 200, Szentpéteri Bálint 200, Szabó Dezső 100, Alter Tibi 100 lej.

Cernatu. Tóth Karesi 100, Benedek Mária 100, Ev. elemi isk. 100 lej.

Baciu. Antal Jakab Anna 50 lej.

Satulung. Kajesa Tibi 100, Magdó András 100, Ev. vas. isk. 34, Aczél Sándor 17, Biró Erzsike 100, Sipos Magda 200, Balázs Mária 300, Simon Etel 100 lej.

A kiadó bácsi itt hívja fel azoknak a figyelmét, akik az előfizetéssel hátralékban vannak, hogy előfizetésüket ujtsák meg, mert a lapot a hátralékosoknak nem fogják küldeni.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:

TELEKY DEZSŐ és SIMON SÁNDOR.

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj